

Korte inleiding op de Hugo de Grootlezing, 23 september 2021

Beste mensen,

Wat fijn dat u hier allemaal bent!

In het bijzonder heet ik prof. dr. Marli Huijer, onze spreker en eregast van vanavond, van harte welkom.

Ik ben blij dat de situatie omtrent corona het ons mogelijk maakt om, na eerder uitstel, vanavond 'live' bij elkaar te komen voor deze vijfde editie van de Hugo de Grootlezing.

Een persoonlijke ontmoeting past immers zoveel beter bij het thema 'verbonden stad' dan een digitale bijeenkomst.

Blij ben ik ook omdat we, net als twee jaar geleden, in onze prachtige Nieuwe Kerk mogen zijn.

Op welke plek zouden we ons beter kunnen laten inspireren door Hugo de Groot dan hier, de plek waar hij begraven is?

.... Hugo de Groot, die al eeuwenlang geldt als een strijder voor eenheid, als een boegbeeld van tolerantie.

Hij was een uitzonderlijk intelligente man die zijn talenten gebruikte voor het welzijn van anderen. Omdat het zijn overtuiging was dat de basisprincipes van het rechtssysteem voor iedereen gelden, ongeacht iemands geloof of ras.

Hij zocht, in een tijd waarin de verdeeldheid onder christenen groot was, naar verdraagzaamheid en eenheid.

En zo'n vier eeuwen later inspireerde hij de Raad van Kerken in Delft tot dit mooie initiatief: de Hugo de Grootlezing.

Een lezing die, dankzij het gedachtegoed van toonaangevende sprekers, inspiratie biedt aan een ieder die wil meedenken en meewerken aan Delft als verbonden stad.

En dat dit breed gedragen wordt, mag blijken uit het feit dat sinds de beginfase ook andere Delftse organisaties zich bij dit waardevolle initiatief hebben aangesloten: TOP Delft, het Platform Delftse Bruggen en ook de gemeente.

Ik wil graag iedereen bedanken die aan deze avond een bijdrage heeft geleverd, veel dank!

≈

De organisatie heeft dit jaar aan Marli Huijer, hoogleraar Publieksfilosofie, gevraagd om haar visie te geven op Delft als verbonden stad. En om haar te voorzien van wat ‘Delftse input’, heeft de organisatie eerder verkennende gesprekken gevoerd met veertien verschillende Delftenaren. Zij gaven antwoord op vragen als: wat maakt Delft tot een verbonden stad? En: wat betekent burgerschap voor u?

De geïnterviewde Delftenaren hebben daar veel behartigenswaardige dingen over gezegd. Daarbij zal zeker meespelen dat zij zélf zich al langere tijd – op welke wijze dan ook – inzetten voor onze stad .

Mij stemt het optimistisch om te weten dat er tal van mensen in Delft bereid zijn om dat te doen.

Mede dankzij de menselijke maat die Delft kenmerkt, weten mensen elkaar te vinden. In het samen aangaan van initiatieven én in het vinden van mensen die het nódig hebben. In mijn werk als burgemeester kom ik deze initiatiefnemers echt dagelijks tegen, alleen daar al om ben ik trots op Delft!

Twee weken terug was ik bijvoorbeeld te gast bij het project 'Ken je wijk'. Het werd georganiseerd door Sherida en Soraida, twee bewoonsters van de wijk Poptahof, een feestje in en rond het Poptapark, met als centraal thema: verbinding. Vele trotse wijkgenoten waren er tijdens de loop van het event aanwezig. Ik was blij dat ik erbij kon zijn. Lopend over het terrein merk je dan hoe mensen, ondanks de problemen, trots zijn op hun wijk, er samen iets van willen maken, en zich er ook voor inzetten.

En hoe je als bestuurder stimulerend aanwezig kan zijn.

Van een overheid wordt niet altijd geld gevraagd, het gaat misschien wel het allereerst om aandacht en oprechte interesse en betrokkenheid.

Het zijn ervaringen als deze die me dankbaar stemmen. En ik zeg er bij: we kunnen ook écht niet zonder!

Een verbonden, inclusieve stad vraagt immers actieve inzet van álle betrokkenen, overheid en samenleving. Delft is teamwork!

Duurzame samenwerking. Blijvende bundeling van krachten.

Het vraagt dat we vanuit een persoonlijke verantwoordelijkheid zorgdragen voor de gemeenschap, omzien naar elkaar. Voor heel veel problemen in de samenleving kan gemeenschapszin, elkaar ontmoeten, iets betekenen voor elkaar, de oplossing zijn.

Het is uiteindelijk mensenwerk.

We kunnen alleen een gemeenschap met elkaar vormen als we bereid zijn om uit onze comfortabele bubbel te stappen.

Om elkaar écht te ontmoeten, dwars door al onze verschillen heen.

Naar buiten treden, aandachtig, met een open mind.

Het vraagt om balans.

Balans tussen praten en luisteren. Tussen vrijheid en verantwoordelijkheid. Individualisme en collectief belang. Tussen respect voor ieders mening én opstaan tegen onverdraagzaamheid en discriminatie.

Het vraagt om aandachtig leven. Zéker in een tijd waarin vluchtigheid en snelle meningen aan de orde van de dag zijn.

Waar het zaaien van wantrouwen en verdeeldheid een politiek verdienmodel lijkt te worden.

Dan is het zaak elkaar te ontmoeten en in gesprek te blijven met elkaar, elkaar nader te leren kennen, verschillen te respecteren en waar nodig te overbruggen. Om de mensen met minder kansen erbij te halen en erbij te houden.

≈

Eerder dit jaar, in maart, sprak ik met de Delftenaar Ronald Waterman. Hij overleefde als kind uit een joods gezin de concentratiekampen.

Verschrikkelijke dingen maakte hij mee. Maar hij slaagde erin een rijk leven te leiden. Een leven waarmee hij de wereld mooier heeft gemaakt.

Ronald Waterman werd een belangrijke wetenschapper op het gebied van bouwen met de natuur. Aan het eind van ons gesprek gaf hij me een belangrijke les mee:

Hij zei: "Goede plannen wortelen in het verleden en wijzen naar de toekomst. Je moet lessen uit het verleden benutten om nieuwe uitdagingen tegemoet te treden." Ik zal zijn woorden niet gauw vergeten. Ze herinneren me aan mijn, aan ónze verantwoordelijkheid voor volgende generaties en voor elkaar. Onze

kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen. We zijn het aan hen verschuldigd om ons met volle inzet te wijden aan een stabiele samenleving in álle opzichten.

Een samenleving waarin mensen met al hun verschillende talenten, mogelijkheden en onmogelijkheden tot hun recht komen, erbij horen.

≈

Lieve mensen,

Het is met veel genoegen dat ik nu aan Marli Huijer het woord mag geven. Ze gaat met ons haar gedachten delen, over hoe we een inclusieve samenleving kunnen zijn. Hoe we kunnen samenleven: niet naast, maar mét elkaar.

Ik wens ons allen een inspirerende avond toe!